

[Damsgaard.]

nogle betragtninger, jeg gentagne gange har gjort i de forløbne år.

Vort samfund har i mange år taget for let på den nødvendighed, at vi må afpasse vort samlede forbrug efter, hvad vi producerer. Den stadige inflation og de stadige underskud over for udlandet — 1960erne igennem og frem til denne dag — gør for mig at se en økonomisk stramning bydende nødvendig. Og det er ikke noget, jeg blot siger nu, det har jeg sagt gennem årene. Vil den nuværende regering være med til det? Den højtærede økonomister siger jo gentagne gange, at man vil, men der er for mig ikke rigtig noget, der tyder på, at regeringen og dens partier virkelig vil være med til det. Som dansk økonomi i disse år stiller sig, må vi se i øjnene, at flere eller større offentlige bevilninger overvejende vil forøge den del af de offentlige budgetter, der kun tjener inflationen.

Jeg tror, det er uundgåeligt, at vi for en tid må bøje stigningstakten, og jeg siger udtrykkelig stigningstakten. Her er jeg i god overensstemmelse med økonomiministeren, for han har også udtalt, at stigningstakten i de offentlige udgifter over et bredt felt må bøjes nedad. Vil regeringen være med til det? Det har vi ingen beviser fået for. Har den mod til det? Vælgergunst kan jo også købes for dyrt. Når den højtærede økonomiminister gentagne gange, sidst i udtalelsen til Kristeligt Dagblad nu til morgen, appellerer til folketingets øvrige partier om at holde igen på de offentlige udgifter, så er det jo både fromt og godt, men der skal dog en enestående frimodighed til at gøre det på baggrund af regeringens egen spareindsats og dens uhæmmede udgiftspolitik, som den er ført igennem i de sidste 6 måneder. Man kunne have lyst til at sige: fej dog for egen dør, før I appellerer til os andre. Det synes jeg der kan være grund til at sige. Det er ikke vendt mod den højtærede økonomiminister, for han siger jo, vi skal spare, men det er alle de andre bagved, der farer rundt — jeg må ikke bruge et uhøvisk udtryk — der farer rundt og kræver udgifterne, og også har fået dem gennemført i den forløbne tid under denne regering.

Det, jeg her har sagt, har også noget at gøre med den tillid, jeg talte om i forbindelse med låntagning i udlandet. Den nød-

vendighed, som følger af, at vi ikke kan øge vor gæld i udlandet i det uendelige, sætter efter min mening snævre rammer for den indenlandske efterspørgselsstigning, som en regering overhovedet har mulighed for at tillade.

Disse bemærkninger om bagsiden af medaljen, som jeg indrømmer jeg har fremsat igennem mange år, har jeg haft lyst til at gentage her på baggrund af, at vi behandler dette forslag om kæmpelån, som kommer ganske kort efter, at vi har gennemført et tilsvarende 1.000 mill. kr., det er mange penge.

Grethe Philip: Det radikale venstre har igennem årene medvirket til at give skiftende regeringer bemyndigelse til optagelse af statslån. Det vil vi også gøre denne gang, hvor regeringen søger om bemyndigelse til at optage et statslån på indtil 1.000 mill. kr. årligt . . . undskyld, dog kun 1.000 mill. kr. Vor begrundelse er som hidtil, at en regering bør have mulighed for efter de skiftende markedsforhold at kunne optage lån på et gunstigt tidspunkt. Langsigtet lånoptagelse vil styrke vor valuta og er i øvrigt specielt ønskelig med den store kortfristede gæld til udlandet, de 12 milliarder kr., som vi nu er oppe på. Så langt så godt.

Der bør dog ved denne lejlighed også siges nogle ord om vort stadige danske hovedproblem på økonomiens område: det fortsatte underskud på betalingsbalancen og de stigende forpligtelser, vi pådrager os i form af renter og afdrag på udenlandsk gæld. Før sidste valg fremlagde det radikale venstre en 5 års plan, hvor vi opstillede en målsætning for dansk økonomi. Vi tog som vort udgangspunkt, at vi burde vende den udvikling med et betydeligt betalingsbalanceunderskud, der var i gang, og hurtigt nå frem til ligevægt på de løbende poster på betalingsbalancen. Konjunkturudviklingen har siden da været ret gunstig, men vi har stadig behov for fra regeringen at få opstillet en samlet plan for udviklingen i dansk økonomi, ikke alene for statens udgifter, men for hele den samlede økonomi. Jeg efterlyser en vurdering af, hvor stor stigning borgerne kan forvente i deres realindkomster i de kommende år, sammenholdt med stigningen i de samlede offentlige udgifter. Jeg forstår på hr. Hans Rasmussens udtale-